

[Justitsministeren]

hvor jeg også personligt er i tvivl om, om forslaget er helt, som det skal være. Men der skal jo vælges, og valget for mit vedkommende er altså blevet at foreslå, at grænsen er de 15 år.

Der anvendes jo i anden lovgivning, som det er rimeligt at trække frem ved denne lejlighed, lavere aldersgrænser for børns medbestemmelse, nemlig 12 år, f. eks. når der er tale om at spørge børn om deres egen opfattelse af tingene i tilfælde af samkvemsret ved en skilsmisse. Her er altså et område, hvor de offentlige myndigheder har fundet det rigtigt, at børn, selv om de ikke er voksne, bliver spurgt helt ned til 11–12 års alderen, og det kunne derfor være rigtigt at overveje, om ikke en tilsvarende grænse skulle være gældende her.

Jeg har altså dermed tilkendegivet, at jeg personligt er venligt indstillet over for en sådan tanke. Men jeg har altså valgt at fastsætte en grænse i forslaget, som jeg mente i alt fald ikke ville føles for lav. Jeg er som sagt personligt indstillet på at være med til at gennemføre en lavere grænse.

På tilsvarende måde er det med enkelte af de andre spørgsmål, der er blevet rejst. Det kan diskuteres, om man skal formulere det en lille smule anderledes, om man skal vælge en lidt anden løsning end den, der er foreslået. Det mener jeg er meget velegnet som diskussionsstof i udvalget og til at stille spørgsmål om og få lejlighed til at diskutere i det hele taget.

Jeg er enig i, som jeg i øvrigt også gav udtryk for det ved behandlingen af det radikale venstres forslag i april måned, at navnelovgivningen er en meget vigtig lovgivning, den er meget vigtig for det enkelte menneske. Derfor skal folketinget være omhyggelig med sit arbejde, og derfor er jeg indstillet på, at udvalgsarbejdet må tage den tid, der er nødvendig. På den anden side tror jeg, det er vigtigt, at vi får en ny navnelov, og at de principper, der er lagt til grund for lovforslaget, og som jeg har hørt accept af fra alle sider i dag, bliver gjort gældende i en moderne dansk lovgivning, der svarer til den tilstand, den retstilstand og den ligestillingstilstand, som vi meget gerne ser bevaret og videreført her i landet.

Jeg vil slutte af med at sige tak for den velvillige behandling, lovforslaget har fået. Jeg vil især sige tak til de ordførere, som har

komplimenteret ministeriet for et godt stykke arbejde og for et hurtigt stykke arbejde. Jeg kan kun føje til, at jeg personligt er meget enig i denne vurdering af medarbejdernes arbejde i justitsministeriet. Det er prisværdigt godt, det, der er lavet – jeg kunne godt fristes til at sige: også på dette punkt, men jeg skal nu ikke provokere nogen til at gøre bemærkninger, der kan tjene til at skabe lidt forvirring om, hvorvidt der nu også er den enighed om anerkendelsen til de dygtige medarbejdere, som flere har givet udtryk for.

Knud Lind (FP):

Jeg er meget glad for, at ministeren siger, at han er villig til at diskutere og se på spørgsmålet, om der skal gå et helt år, inden der skal finde navngivning sted. De fleste borgere i dette land er medlem af den danske folkekirke, og dåben er jo en vigtig handling i den kristne tro, men kan ved uegnethed mellem en hedning og en kristen udsættes i et helt år ifølge disse regler. Værre vil det blive, hvis det unavngivne og udøbte barn dør inden det første år. Jeg mener altså også, at der må være nogle administrative ulemper ved at lave navngivningstiden så lang som ét år.

Lis Starcke (DR):

Jeg kommer ikke herop for at fremtvinge et svar på noget, som jeg ikke kan få svar på.

Det eksempel, jeg kom med, var jo et navn på en gæstearbejders barn. Lovforslaget siger: »... eller som kan blive til ulempe for barnet.« Det har altså medført det cirkulære, hvori man siger, at foruden det fremmedartede navn bør barnet have det, vi herhjemme kalder »et egentligt fornavn«. Jeg mener ikke, at det vil være til ulempe for barnet, og jeg forstår det ikke rigtig. De gæstearbejdere, der kun er her en kort årrække, kan udmærket have det fremmede navn, men de, der har Danmark som fast og varigt hjemsted, skal altså have et navn, som de muligvis opfatter som et kristent navn og derfor har afsky for. Så synes jeg, at det bliver til større ulempe for barnet og for familien, end om de blot beholdt det navn, som de nu er vant til hjemme. Jeg mener, at vi er nået så langt herhjemme, at vi ikke behøver at stille krav om dette.